

fyret Fløde, tilvirket til at holde sig i længere Tid, og det var det, Danmark havde Vren af at tage Verdenspræmien for, som man kalder det, paa Udstillingen i England i afvigte Sommer. Det er godt Smør, og Udstillingen i England har havt direkte Betydning for denne Vare; det kan jeg sige med Sikkerhed, thi det er siden den Tid blevet søgt mere i London end tidligere — tidligere gik det mere til andre Havne — og betalt med højere Priser end paa andre Steder. Det har givet en direkte Fordel. Denne Vare maa vi vistnok se at komme bort fra — nu have vi kulmineret i den — og se at finde paa en, der er bedre. Jeg mener ikke, at vi løst skulle experimenterne; vi have allerede en bedre Vare, det saakaldte søde Smør, som tilvirkes paa en meget vanskelige Maade, og som eksporteres til de oversjøiske Lande, hermetisk tillukket. Den, der har sat dette i Gang, har stor Fortjeneste deraf, men negtes kan det ikke, at Landmændene have ondt ved at følge med paa den Vej og Fordringerne, der maa stilles, ere store og vanskelige at tilfredsstille. Stor konkurrence har der heller ikke været paa dette Omraade. Imidlertid er der en tredje Slags Smør, som vi kunne producere, og det er Londonerudstillingen, vi kunne takke for, at Diet er blevet mere henvendt paa dette. Det er ferst ualfatet Smør — jeg tror, det erede Medlem nævnedet det igaar — o: Smør, som man saa at sige ikke salter, men som man sender bort til Markedet hurtigst muligt, efter at det er produceret. Det er bestemt til at spises frax, det er ikke holdbart, tværtimod, det holder sig ikke ret længe. Vi kunne tilvirke det, derom er der ingen Tvivl; men om vi hurtigt nok kunne transportere det til London, kan jeg ikke sige, men man har begyndt at sætte Transportmidler i Gang. Sagen er ganske vist forst, og jeg ved, at den Mand, der har Fortjenesten af Londonerudstillingen, Professor Segelcke, er opmærksom paa at sætte en Udsørsel af den Art i Gang. Det vil bevirke en Gjennemsnitsforhøielse paa Prisen af Smør til Udsørsel af ca. 20 pCt. Sagen har sin store Betydning. Jeg indrømmer forresten, at man her har været ret villig til at give Bevillinger, som ogsaa kunne bruges i denne Retning, Meierivretningen; men jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at vi nu have en Mand, som i 20 Aar har havt en overordentlig Fortjeneste af den økonomiske Udvikling af Smørproduktionen, som har bragt Kemien i Anvendelse og tillige har grebet ind i det praktiske Liv og blandt Andet ogsaa har Vren af at have ordnet Udstillingerne baade i London og herhjemme, nemlig Professor Segelcke, og at han for Diebliffet staa som ansat af Staten med 2,000 Kr. i aarlig Wage, og at han forresten maa strabe videre sammen andetsteds fra. Jeg tror, at det er bedre for Alger-

bruget og Landet at stille den Slags Mand nogenledes uafhængig og knytte dem til Landbohøistolen. Dette gælder navnlig om denne Mand, som er den eneste, af hvem vi kunne vente en systematisk Fremstilling af, hvad der er præsteret og skal præsteres i denne Retning. Den Slags Mand skal man sørge for blive heldigt fillede, og ikke henvisse til at opslide deres Kræfter ved praktisk Gjerning (Berg: Det er heller ikke Meningen!). Det er nu imidlertid en Nødvendighed for dem, mener jeg. Jeg skal kun leilighedsvis henlede Opmærksomheden derpaa, idet Bemærkningen nemlig, naar maa kommer ind paa at omtale Londonerudstillingen, kommer høist naturlig dertil, da det jo er anerkjendt, at baade Ideen og dens Gjennemførelse er kommen fra denne Kilde. Der er et lille specielt Spørgsmaal — det er meget gammelt —, som jeg imidlertid dog maa tillade mig at sige et Par Ord om til det erede Medlem for Københavns 5. Valgfreds (Ville). Jeg skylder ham det nemlig fra ifjor. Han udtalte sig nemlig ifjor om Ostetolden, og da tillod jeg mig at afbryde ham med den Bemærkning, at den er faktisk ingen Beskyttelse, og det vil jeg nu tillade mig at sige et Par Ord om. Jeg skal for det Første gjøre opmærksom paa, at, naar man tager Toldimportlisten for Ost for sig, saa ser den noget underlig ud. Efter den er nemlig Indførselen af Ost i Løbet af Aarene 1864—78 næsten konstant, noget over en Million Pund om Aaret. Der er et enkelt Aar, hvor den falder med 300,000 Pund, og et enkelt Aar, hvor den stiger med 2—300,000 Pd., men i Gjennemsnit er den som sagt konstant noget over 1 Million Pund. Det er altsaa ingen stor Smport. Hvor megen Ost vi tilvirke her i Landet, og hvor megen vi bruge, kan jeg ikke sige; men da man af den Mælk, hvoraf der produceres 1 Pund Smør, faar 1½ Pund Ost, saa vil det efter det tidligere Anførte, at Smørproduktionen er 84 Millioner Pund, være bestemt at regne, at der her tillands produceres samme Kvantum, altsaa 84 Millioner Pund Ost. Ved Siden deraf staa, som anført, en temmelig konstant Indførsel af 1 Million Pund, og denne Indførsel tyder da paa, at det, man i saa Henseende vil, er at have nogle visse bestemte Ostesorter. Jeg skal ikke dvæle videre ved, hvad der indføres, men blot gjøre et Par Bemærkninger om, hvorledes Mælkenes Værdi stiller sig; thi det vil være de Herrer klart, at hvis Osten her er i en saa billig Pris, at det ikke kan betale sig at lave den, naar den skal sælges billigere, saa kan der ikke være Tale om, at noget andet Land ved en 10 Dres Told kan ville kvitte 10 Dre og sende os Ost herind, der kan konkurrere med vor, med mindre det er langt ringere stillet end vi med Hensyn til at anvende skummet Mælk; Overrige er da den eneste Mulighed. Det stiller sig nu saaledes, at en meget paalidelig Mand gennem mangeaarige Forsøg har godtgjort, at